

z Uhřetěvsi a z Říčan

SVATODUŠNÍ

Více sluší poslouchati Boha než lidí.

(Sk 5:29)

Slovo úvodem

Obraz, který apoštol Pavel používá k popsání církve, je velice silný. *Tělo, jehož hlavou je Kristus*. A každý článek tohoto těla má své obdarování – charisma.

„Jsou rozdílná obdarování, ale *tentýž Duch*; rozdílné služby, ale *tentýž Pán*; a rozdílná působení moci, ale *tentýž Bůh*, který působí všechno ve všech. Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.“ (1Kor 12,4-7)

To nejzákladnější, co tu smíme slyšet, je ujištění, že Pán Bůh je nám stále přítomný a náš život mu není lhostejný. Provází nás v něm svými dary. Dalším důrazem je ono stále ohromující ujištění, že tu nikdo není přednější než ten druhý. Že pro organismus je zapotřebí každá jeho část a není proto možné se jakkoliv vyvyšovat nad své bližní. Ale – tento organismus se neřídí sám. Neurčuje sám svůj smysl, účel své existence - toto tělo by nemohlo žít bez své hlavy – bez Krista. Ten určuje smysl života. Církev nemůže žít bez Krista.

A tady nastává problém – co to znamená? Když máme odpovědět na otázku, jak měl žít Boží lid v příbězích Starého zákona, umíme odpovědět velice rychle a jasně. Když máme odpovědět, v čem byla chyba farizeů, se kterými se přel Ježíš z Nazareta,

máme odpověď hned při ruce. Boží lid se měl starat o potřebné, měl se zastávat utlačovaných - to přece jasně zvěstovali proroci jako Boží slovo. Farizeové se neměli starat o dodržování příkazů a zákazů, ale měli se soustředit na člověka. O tom mluvil Ježíš

„Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou.“ (Mk 2,27n).

Ponechme stranou, nakolik je tento pohled na farizee nespravedlivý nebo nakolik jde o křesťanský evergreen. Podstatné je, že máme jasno.

Čím by měla být církev, co by mělo být její hlavní starostí? Před touto otázkou ztichneme. Před touto otázkou osobně buď mlčím nebo mě toto bezmocné mlčení vede ke šízravé kritice, která nevidí východisko.

Pán Bůh po nás nechce nic jiného, než co chtěl po lidu Izraele, Ježíš i nás soustředí především na člověka. Ano, potřebujeme tradice, jsou součástí naší identity. Tak, jako byly součástí identity Židů v době Ježíšově. Potřebujeme určitá pravidla, aby se náš život nerozmělnil – tak jako děti, které jsou nešťastné, když jim nedáme hranice. Však také apoštol Pavel neodmítal Boží Zákon jako takový, pouze odmítal jeho

spasitelnou funkci. Spasitelnou funkci má Ježíš Kristus se svou zvěstí o Božím království otevřeném pro každého člověka.

Tak tedy – co s tím? Čím by měla být církev? Měla by se soustředit na člověka a zastávat se utlačovaných a starat se o potřebné. Ona ta odpověď je už tisíciletí stejná. Že to nezvládáme – ani jako církev ani my osobně? Že poselství synodu, nejvyššího orgánu naší církve, v dnešní rozjitřené době, kdy těch, kterých je třeba se zastat je nepřehledné množství, mluví o tom, jak se máme rozhodovat ve volbách? Ano, to všechno je pravda. Mů-

žeme si říct, že stále padáme do toho samého problému a že je to s Božím lidem marná práce. To si říct můžeme – ale podstatné je, že smíme věřit, že si to neřekne Pán Bůh. Že stejně jako jsou stále znovu skutečností lidská selhání, je stejně tak stále pravdou to, o čem psal před 2000 lety apoštol Pavel. Kristus byl vzkříšen, je hlavou společenství církve a my dostáváme dary Ducha svatého, abychom dokázali žít tváří v tvář výzvam života kolem nás a svědčit při tom o Boží milosti pro člověka.

Jiří Ort

Ohlédnutí za sborovým jarem

Rád bych, aby náš sborový dopis byl také kronikou sboru, která by zachycovala i zcela obyčejné události, které jsou pro nás důležité. A samozřejmě také události neobyčejné.

Takovou pozoruhodnou událostí je bezesporu narození Jáchyma Časara, ze kterého máme velikou radost. Pozvání na jeho křest při bohoslužbách 25. 6. naleznete na straně 6.

Výjimečnou událostí jsou troje významné narozeniny – 80 let se dožila dcera bratra faráře Petříka Alena Dobrovolská a 90 let hned dvě sestry – sestra Květuše Sanderová a sestra Miroslava Klímová. Jsme za ně za všechny nesmírně vděční a přejeme jim Boží požehnání.

Po podzimní pauze znovu začala biblická pro děti. Koná se každý čtvrtek u Dušků v Řičanech a jediným účastníkem je Sam. Je to prostě tím, že generace dětí ve věku kolem 8-10 let není silná, a tak stačí nejrůznější termínové komplikace a setkávání se rozpadne. Přesto však je tato biblická velice zajímavá právě díky možnosti intenzivního rozhovoru se Samem.

Snažíme se o pravidelné setkávání k biblickým hodinám po rodinách. Časová vytíženost mladých rodin je ale veliká, takže počet účastníků je dost skromný. Na Těchto setkáních probíráme praotecké příběhy.

Při setkávání maminek máme

velikou radost, protože na ně stále přijíždí Markéta Hudcová s malým Tobíkem. Hudcovi se odstěhovali z Dolních Měcholup na Smíchov, ale Markéta s Tobíkem se téměř každý čtvrtěk vydávají na dlouhou cestu za maminkami a dětmi do Uhříněvsi.

Před Velikonocemi jsme se sešli na filmovém klubu, kde pro nás Míra Šulák připravil Tarkovského film *Oběť*. Byl to pro nás všechny silný zážitek. Právě proto, že se jednalo o výrazný pohled, výrazné svědectví, vyvolal v nás stejně silné reakce – ať už pozitivní nebo negativní.

Na jaře jsme se znovu začali pravidelně scházet k Večerům s hostem. V lednu jsme se nechali provázet Mírou Šulákem po cestách pouti do Santiaga de Compostela, v únoru před námi Jana a Tomáš Trusinovi otevřeli problematiku dočasné pěstounské péče, v březnu přijal pozvání Pavel Kuchař a pověděl nám o práci s Romy nejen v saleziánských oratořích a po Velikonocích jsme se znovu mohli těšit z přednášky prof. Petra Pokorného. Tentokrát o vlivu apoštola Pavla na vznik křesťanského kánonu Písma.

Jiří Ort

Proč? Proč se to stalo?

Od roku 1946 se každoročně, vždy 7. května dopoledne, otevírají dveře do zahrady vily rodiny Brettschneiderovy v Praze 4, v Hornokrčské ulici. To aby byl připomenut krvavý nacistický masakr v posledních dnech války za Pražského povstání.

V našem evangelickém sboru si ho připomínáme proto, že zde zahynul Miroslav Macháň, člen našeho sdružení mládeže, učitel nedělní školy, náš kamarád Slávek. Jak jsme se však o tom dozvěděli?

Kristyna Šidová, členka sdružení a také Slávkova kamarádka, se přestěhovala do Prahy 4. V roce 2006 byl v příloze Tučňák nedělních novin Prahy 4 zveřejněn článek Jaroslava Čvančary

"Masakr v Brettschneiderově vile" spolu s fotografiemi všech 14 zavražděných. Samozřejmě Slávka okamžitě poznala a noviny mi přivezla.

Jménem Občanského spolku Uhříněves jsem navázala kontakty s rodinou Jindřicha Brettschneidera, který vraždění přežil. Od roku 2014 se každoročně k pomníčku vypraví delegace z Uhříněvsi. Vždy jsme laskavě a pohostinně přijati, ovšem my si ceníme nejvíce vzpomínek, vyprávění a odpovědi na naše dotazy. Je pro nás neuvěřitelné, jak statečná byla manželka pana J. Brettschneidera, kterou esesáci donutili z okna vše sledovat. A jakou sílu tato paní musela v sobě nalézt, když se postarala i o uložení všech mrtvých těl do země, včetně sedmnáctiletého syna Viléma. Pro nás těžko uvěřitelné.

Letos bylo setkání zvlášť oficiální. Od roku 2015 OSU spolupracuje se 162. ZO Českého svazu bojovníků za svobodu. V delegaci byl předseda OV ČSBS Praha 22 B.

Kožíšek, předsedkyně OV ČSBS Praha 4 J. Křupalová, předseda 162. ZO ČSBS v Uhříněvsi RNDr B.Holub, za náš farní sbor sestra Květa Sanderová, Verunka Dobrovolská, vnučka pana faráře J. Petříka a já. Předsedové Obvodních výborů ČSBS předali paní Květě Brettschneiderové "Pamětní medaili III. stupně Ústředního výboru ČSBS" (bronzovou) a jejímu synovi Jindřichu Brettschneiderovi Čestné uznání ÚV ČSBS za péči a starostlivost o pietní místo a uchování památky těch, kteří zde byli v posledních dnech války na jejich zahradě zavražděni.

Co však považuji za důležité a významné: Všechny Oblastní organizace ČSBS daly návrh, aby den 7.5. byl zahrnut do programu celostátních pietních akcí ÚV ČSBS.

Slávek Macháň byl velký vlastenec, věřil v brzkou svobodu. Netušil, že se jí nedožije. Ctíme jeho statečnost a památku.

Libuše Votavová

Křest Jáchyma Časara

V neděli 25. 6. 2017 bude při bohoslužbách v Uhříněvsi pokřtěn Jáchym Časar. Dovoluji si tedy připomenout, že bohoslužby budou pouze v Uhříněvsi.

Především bych ale chtěl napsat, jak velikou mám radost, že se Katka a Martin, Jáchymovi rodiče, rozhodli nechat své dítě pokřtít. Před rokem byli pokřtěni jako celá rodina a já si znovu uvědomuji, jak nesamozřejmé je, když se někdo rozhodne k přijetí křtu. V případě Jáchyma – že se rozhodnou rodiče nechat své dítě pokřtít.

O křtu dospělých není potřeba se příliš rozepisovat. Tady nikdo nevnímá problém – dospělý se rozhodne vyznat, že s vděčností přijímá Kristovo vykupitelské dílo. Pěkně to na jednom konkrétním křtu popsal bratr farář Luděk Rejchrt v letáčku o křtu, který vydala naše církev.

„Skutečně uvěřila, vyznala svoji víru a přijala křest. Byl to hluboký zářez do jejího neradostného života, v němž poznala i jako dítě z *reakční* rodiny ústrky a tvrdou pěst totalitního režimu. Ale i po křtu slovník zůstal stejný a to ostatní také. Upřímně mi řekla: *Nebudu jiná, než jsem. Ale teď už vím, komu mám děkovat.*“

To je krásné a naprosto výstižné. To je smysl křtu. „Teď už vím, komu mám děkovat.“ Ale co v případě křtu dítěte? Víru při něm vyznávají rodiče, kmotři. Ale nepáchá se tu na dítěti násilí? Nemělo by se počkat, až se

svobodně rozhodne? Osobně si myslím, že je to hluboký omyl a nepochopení křtu. Křest není magie. Křest je spíše znamením, svátostným ujištěním, že nás má Pán Bůh rád a provází nás – tak jak to ukázal ve svědectví života, smrti a vzkříšení Ježíše z Nazareta. Jinak řečeno – křest je na prvním místě o Boží akci. Tak jako ona žena přijala Boží nabídku a teď už ví, komu děkovat, tak i my nabízíme dětem znamení, které je právě o tom bude ujišťovat. I ve chvílích, kdy s nimi my nebudeme, jim bude moci křest připomínat, že s nimi je Pán Bůh. Že jim nabízí svoji přítomnost.

Samozřejmě, že tím to nekončí. Protože my svědectvím svého života máme ukazovat, co to pro nás znamená. Tak jako Izraelci nenechali své děti před Jordánem, ale vzali je s sebou do Zaslíbené země a děti se na ně dívaly, jak se tam učí žít podle Božích pravidel, bereme i my svoje děti do školy v Božím království, o němž svědčil Ježíš. Protože jsou to naše děti a my pro ně chceme to nejlepší.

Jsem moc vděčný Katce a Martinovi, že se rozhodli pro křest pro Jáchyma. Že mu chtějí dát šanci poznávat Boží lásku v jeho životě. Takže se moc těším, že se s nimi budeme radovat při bohoslužbách 25. 6. Po nich jste všichni srdečně zváni na společné odpoledne s grilováním na farní zahradě.

Jiří Ort

Moničiny recepty (1/2017): Domácí sušenky

Tyto sušenky udělají radost malým i velkým. Již jsme si na nich u nás v kostele několikrát pochutnali, a tak s vámi sdílím tento výborný recept.

285 g měkkého másla
 375 g hnědého cukru
 3 vejce
 1 lžička vanilkového extraktu, nebo jedna ampulka vanilkového aroma
 (množství cca na 500 g mouky)
 2 plné lžičky prášku do pečiva
 špetka soli
 2 hořké čokolády
 1 bílá čokoláda
 1-2 lžíce medu
 575 g hladké mouky + na zpracování

1. Předehřejeme troubu na 210 stupňů a máslo necháme povolit. Následně ho vyšleháme s cukrem buď ručně nebo v robotu.

2. Mezitím si nasekáme čokoládu na cca 0,5 cm kousky. Postupně přidáme vajíčka, med, vanilkový extrakt, prášek do pečiva a sůl.

3. Postupně přidáváme také mouku s práškem do pečiva. Ideálně pracujeme vařečkou nebo vidličkou, abychom co nejméně používali teplé ruce - aby byly sušenky křupavější. Pokud těsto lepí, přisypeme mouku, ale ne moc, mají být spíše máslové.

4. Na plech dáme papír na pečení, a z těsta děláme kuličky - cca 2 cm v průměru, s tím aby mezi nimi byl docela velký rozestup, díky máslu se během pečení rozplácnou, takže z nich neděláme ani před pečením placičky.

5. Pečeme 8-9 minut. Pak vytáhneme a necháme na papíru vychladnout - klidně i hodinku ale mezitím si můžeme upéct klidně další várky. Sušenky by měly být zespodu zlatavé, a po okrajích ne připečené. Můžeme si vyzkoušet jednu várku, a pak si dle trouby a těsta odhadneme čas. (každá trouba i těsto jsou jiné)

6. Fantazii se meze nekladou, část čokolády nahradíme oříšky, rozinkami nebo čímkoliv jiným co máme na sušenkách nejradši.

S přáním krásného léta,

Monika Dubová

75 let od transportu Bg 12

Úřad Městské části Praha 22 ve spolupráci s Občanským spolkem Uhříněves, 162. ZO Českého svazu bojovníků za svobodu, farním sborem ČCE a Finchley Reform Synagogue Londýn připravují na **neděli 10.září 2017 od 16 hodin** pietní akt v obřadní síni legionářského sboru. Srdečně vás tímto zveme.

Budou čtena jména těch, kteří se po holocaustu nevrátili. Jejich památka dává žijícím sílu a vede je dál.

Libuše Votavová

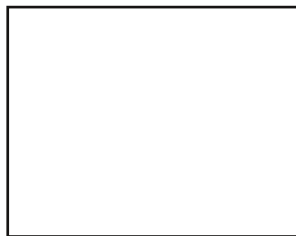
Jan Hus Františka Bílka

Na titulní straně sborového listu jsou dvě verze Husova pomníku s pohnutou historií. První dřevěná, *Strom, jenž bleskem zasažen, navěky hoří* (1901), stojí v sídle Ústředí ČCE v Jungmannově ulici. Tak vypadala původní Bílkova představa - "Kmen stromu, zapuštěný kořeny v půdě, rozštěpen u srdce bleskem, mění se v plamelech extatickým prohnutím v tělo mučedníkovy, jenž se zvrácenou hlavou, planoucí ohněm duchovním, rukama pevně k srdci přizehnutýma svírá svatou Knihu." Leč na nátlak odborné kritiky musela sochařova vášnivá a vypjatá vize ustoupit klidnějšímu a prostšímu ztvárnění (1912), jež lze spatřit

např. v Žižkově sboru CČSH v Žerotínově ulici, a bylo modelem pro Kolínskou jedenáctimetrovou pískovcovou sochu postavenou r. 1914 na Karlově náměstí, vprostřed kramářských stánků. Bílek se tomuto umístění podvolil údajně se slovy: "Jednou si má díla sama vynutí místo lepší." V roce 1941 byl pomník z rozkazu okupační správy rozebrán a odstraněn. Po válce byl však znovu sesazen a 5. 7. 1949 slavnostně odhalen, nyní však již uprostřed zeleně před místním husitským sborem.

Miroslav Šulák

(citace z knihy V. Nečase *Bílek. Svědectví o bratru Františkovi*, Malvern 2015)

Farní sbor ČCE v Uhříněvsi a v Říčanech

telefon: 211 222 198

mobil: 607 886 447

<http://uhrineves.evangelnet.cz/>

redakční e-mail: mirasul@seznam.cz